(המשך מעמוד 19)

המחזר אחריה כבר חודשיים. שתאכל ושיהיה לה לבראות. אבל שלא תתן לילדתי. אני מעדיף, שילדתי תרעב ! — שתק שעה קלה, אחר כך אמר : — את הארץ הזאת לא אעזוב, אפילו אם יהיה עלי למות כאן בלי להיקבר. אינני יודע איך אתה. אתה לא יהודי, ואתה יכול לנסוע מכאן מתי שתרצה. אבל אני יהודי, ואני אשאר כאן, ויום־יום אתחיל מבראשית, עד שאמצא דבר מה ועד שאסתדר. למעני אין עוד דרך מכאן. אם אלך מכאן, לא אמצא מנוחה, ולעולם לא אוכל להכריז את עצמי לעשות משהו בחיים.

— אני יודע, — אמרתי. הרגשתי בידי דבר מה מאוס ודביק. היה זה השוקולד. השלכתי אותו.

— וזה הכל, — אמר גרישה. — נלך להתרחץ.

— נלך, — אמרתי. — למה שלא נלך ?

התפשטנו לגמרי והלכנו אל הים. איש לא ראה אותנו, האנשים ישנו או השתדלו להירדם, בשאפם בכבדות את האויר הכבד. הרגשתי את הזעה הנוטפת על גופי, ונדמה היה לי כי אני מרגיש אותה גם במי הים.

נסתיים היום השני לחמסין.

★

ראיתי אותו מיד. ישב ושתה את הבירה שהייתי תמיד מזמין אצל המלצר. הוא שתה בהשענו בנוחיות, לבוש חולצה נקיה לבנה, שאת שרוולים קיפל לו מישהו בסדר ובקפידה. התישבתי על ידו. שאל :

— מה תשתה ?

— אותו דבר, — אמרתי. — בירה.

— טיב, — אמר. ואל המלצר : — גולד סטאר !

אז עלה רעיון במוחי. — לא, — אמרתי למלצר. — אני רוצה סודה, סודה עם קוניאק. — הנ"ח לי לשתות. המתין. הגרוע שבדבר היה שחיבבתי אותו. לא היתה לי ברירה, למרות הגועל. הכרתי ברנשים אשר התידדו מאד עם אהובי נשותיהם. כעת הבינותי אותם. אותו הדבר עם ההוא. אני אפילו חושב כי יהודה איש־קריות אהב את ישו יותר מכל השליחים. זה שמכר, אותו, זה ענין אחר לגמרי.

— ובכן ? — אמר.

— איך נסדר זאת ? — שאלתי.

— כך בדיוק.

הוציא מארנקו שטר זהב עם שרשרת ושם אותו לפני על השולחן.

— תלך עם אוה למלון, — כאשר תתפשטו, תשלח אותה להביא כוס מים. או שתחכה עד שהיא תלך...

— אתה יודע, — אמרתי, — פעם אמרה לי בעלת־פנסיון בברלין שגבר אשר אינו משתין לכיור, אינו שווה כלום בעיניה. אני רואה שצדקה. אתי לא תצליח הלצה זו. אני תמיד שם לב לדברים.

— עשה ככה תמיד, — אמר. — אם כן, הלאה. זה יקח לכם שעה, אולי שעה וחצי. תשגיח על השעון. בין אחת וחצי לשתיים תופיע המשטרה.

— משטרה ? — התפלאתי. אמרתי זאת בטון כאילו מעולם לא ציפיתי לשמוע מילה זו.

— משטרה, — אמר. — הם יכנסו לביקורת. יבדקו את ארנקה. ידוע להם, פחות או יותר, מה נגנב ברובע שלהם. אצלם הכל רשום בפנקס. השעון נגנב לפני שלושה ימים מאחד כזה שהלך לבלות עם בחורה. הכל ברור?

— כן, — אמרתי. לקחתי את השעון מן השולחן ועמדתי להכניסו לכיס. הוא הוציאו מידי, ניגב אותו בקפדנות במפתח, ורק אז החזיר לי אותו. אחר כך תחב את הכסף לכיסי. לא ספרתי, אבל בטח היו שם יותר משלוש מאות.

— ובכן, סיימנו, — אמר. — אתה רוצה עוד משהו לשתות ?

— כן, — אמרתי. — ברצון.

רציתי להישאר אתו קצת. קיוויתי שאשנה את דעתי, שאקום ואחזיר לו את הכסף ואת השעון. שתיתי את הקוניאק, והסתכלתי בכנף הגדולה של המאזרר, שהסתובב ללא תועלת. היה זה היום השלישי לחמסין, ובפעם הראשונה מאז בואי לארץ הזאת הרגשתי אותו כהונגן. שום דבר לא נתחשק לי. לא לאכול, ולא לישון, ואינני יודע משום מה שתי קוניאק זה. כעסתי על אוה, על שיש לי לסדר עוד כל כך הרבה עד הערב. הערב, למרות הכל, נותן אשלייה של מנוחה. כעסתי עליה, על שעלי לקום מן השולחן הזה ולעבור לרחוב השני, חמש מאות צעדים בשמש.

רק אחר כך, במלון, כאשר שכבתי ליד אוה, הרגשתי קצת יותר טוב. אותו האיש האדוק מעבר לקיר, אשר שמעתיו לפני יומיים, התפלל גם היום. לא יכולנו לדבר. נשמנו בכבדות, כאילו דרך מסכות, וההוא התפלל בקול מונוטוני ובהתלהבות, כאילו רק לו ניתן הכוח לחיות בימים כאלה. כאילו תבע נמרצות את זכויותיו, הגיש לאלהים חשבון עבור כל כאב העולם. ידעתי, כי באתי כאן בשביל משהו, אבל במשהו הזה לא יכולתי להיזכר. נוסף על כך, בילבל הזקן שמעבר לקיר את דעתי. לא משנה, לא רציתי לחשוב על הדבר. שום דבר לא היה חשוב באחירת החדר הכמעט ריק. הסתכלתי על הגג.

אוה קמה פתאום. התעטפה בסדין. הדליקה סיגריה. בעמדה בדלת אמרה:

— אביא לך משהו לשתות.

אז נזכרתי. חשבתי ביאוש כי עלי לקום מן המיטה ולשלשל לתוך ארנקה את שטר־הזהב הארור הזה. התנודדתי כשכור בחדר, עשיתי זאת וחזרתי למיטה. ראיתי שהמטפחת, שנתן לי האיש הטוב, נפלה ונשארה על הרצפה. אבל בעד כל הון לא רציתי לקום ולהרימה. מעולם לא הרגשתי עצמי עייף כל־כך, ונוסף על־כך ידעתי כי אצטרך לקום שנית, כאשר תבוא המשטרה.

אוה חזרה אחרי שעה קלה, העמידה לפני כוס בירה. קרבתי אותה לפה ושפכתי קצת.

— תסע ? — שאלה.

— לנסוע ? — נבהלתי. — לאן ?

— אתי, לירושלים.

— לא, — אמרתי. — לא נדבר יותר על נושא זה. — התרוממתי על מרפקי. ראיתי שאוה מתחילה להתלבש ונבהלתי. — נסע מכאן יחד, — אמרתי. — אבל למקום שאיש אינו מכיר אותנו, ושם נחשוב מה נעשה. — פחדתי שהיא תצא בטרם שהם יגיעו. אולי נתן להם האידיוט ההוא כתובת לא נכונה. אוה גמרה ללבוש את שמלתה. הייתי מוכרח להזכר בכל מה שנכתב על האהבה. מיהרתי מאד. — לעולם לא מאוחר מדי, — אמרתי. — לעולם לא. לא אחשוב על מה שהיה, לא אזכור לך דבר. תמיד אחשוב שהייתי הראשון. הסתובבה אלי.

— זה לא יהיה אף פעם, — אמרה, בהסתכלה אלי בעיניה הקודרות. — תמיד היה מישהו לפניך. גם היום. זקן חביב אחד, הלובש שקיק אשכים מיוחד, ומקפלו בקפדנות על הכסא. אל תתן לרמות את עצמך.

— למה את אומרת לי ככה, — אמרתי. — למה ? — שוב אפסו לי המלים. ונוסף על כך, זה שמאחורי הקיר התפלל בקול רם יותר ויותר. — כל כך טוב היה לנו, — אמרתי במרירות, בהסתכלי על השעון. — תגידי ששיקרת ! — צעקתי, בראותי שהיא לוקחת את הנעליים מתחת למיטה. השעה היתה חמש־עשרה דקות לפני שתים.

— למה ? — אמרה. — אני רוצה לתת לך את שלוש מאות הלירות האלה, שתתחיל לעבוד. חשבתי לי שככה יהיה טוב יותר. זהו. אתן לך את הכסף, אבל מגיע לי לפחות שתדע מניין לקחתי אותו, לא כן ?

שתקתי.

— ואחר כך אתה יכול ללכת לעזאזל עם גרישה שלך, — אמרה. התישבה על ידי. — אינני רוצה זכרונות נעימים, — אמרה. — מעולם לא רציתי. אתה ודאי חושב שאני אומללה, שאני סובלת, אבל זה לא נכון.

(המשך בעמוד 22)

„שלוף"
לורד אוף כרמל
במסיבות פורים

כרמל מזרחי
מיקבי ראשון לציון וזכרון יעקב

על־ארזי

תשבץ העולם הזה 1330

שלום !

שכבתי חולה. מרוב שיעמום פתרתי תשבצים. לאחר שגמרתי עם כולם, החלטתי, למה לא לחבר אחד ? חיברתי, תוך 10 דקות גמרתי. נו, איך אני ? גאון, לא ?

העיקר תדפיסו, טוב ? לא תדפיסו, גם טוב. רק אל תעשו טובות.

תמונה שלחתי — היא בדרך.

שלכם באהבה,

דני בן־צבי

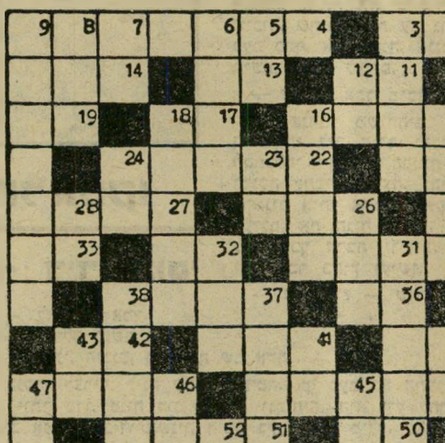

מאוזן: 1) מ־עיל צבאי; 4) סו־פר בריטי מפורסם; 10) בן בקר; 11) תואר הולנדי; 13) שמח; 14) הר תנ"כ"י מעליו ראה מ־שה את הארץ לפני מותו; 15) דיור; 17) יחידת חשמל; 19) ביקה את הלי־לה; 20) חיית־בית; 22) נזרק; 25) עיר הכהנים; 26) נוזל לכתיבה; 27) חותן משה; 30) עצום, ג־דול; 32) נמצא ב־ים; 33) לא כבד; 34) פי החיה ה־טורפת; 36) ההפך מהם; 37) פזיז! 39) הר נעש באי־טליה; 41) עם ה־ארץ; 42) נבעה ק־טנה; 44) כמותו נקבעת; 46) פרחה; 48) דמו נוזל; 50) כוח; 51) עונה שטוחה; 53) כלי לגרי־פת אשפה או אפר; 55) אבר בגוף; 57) ענף; 58) זוג; 59) בירה צפונית; 60) הורה.

מאונך: 1) תבואה שצמחה מן הגר־עינים שנשרו בקציר; 2) זר; 3 רמאי; 5) קיים; 6) מין צפור; 7) מטבע יפני; 8) בן בליעל, רשע; 9) סירה קלה שטוחה וארוכה; 12) מילת זרוז; 15) בית היונה; 16) ברור, ידוע; 18) שמה הפרטי של קר־ויינית קול־ישראל; 21) הב; 23) מסמר; 24) קבוצה, חבורה; 26) משכן העדר; 28) בל־בד; 29) עליה מתוכחים בכנסת; 31) כלי קבול לנוזלים; 32) סיים; 35) חוק; 37) מחטט, מנקר; 38) חבור, הצמדה; 40) נעיית הפרה (הפוך); 41) רשע; 43) רטוב; 45) מפקד בצבא או במשטרה; 46) שמו הפר־טי של שליט קובה; 47) בריחה; 49) ארון, שהדבר שייך לו; 52) משענת לצוללן; 54) שקט; 56) ההפך מעבה; 58) נוזל בגוף.